

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

สำนักที่เหมาะสมในการบำเพ็ญ

(วันนี้พระสายหลวงปู่ศรี จำนวน ๓๐๐ องค์ จะมาคารวะหลวงตาประมาณบ่าย ๓ โมงครึ่งผม) ปีนี้พระมามาก ทางฝ่ายปริยัติก็มากเป็นประวัติการณ์เหมือนกัน ขอนแก่นก็ทั้งจังหวัด มีมหาสมาน เปรียญ ๙ ประโยค เป็นเจ้าคณะภาคอยู่ทางโน้น เอามาหมดเลยนะ แล้วทางนี้เจ้าคุณธรรม ๆ จังหวัดอุดรฯ ก็หมด เพราะฉะนั้นพระจึงแน่นหมดวันที่ ๑๓ เรียกว่าเป็นประวัติเหมือนกันพระที่มาจำนวนมาก อย่างมหาสมานก็บอกว่าเอามาทั้งจังหวัดเลย เพราะฉะนั้นพระถึงมาก

มหาสมาน อยู่วัดนรนาถฯ สอบเปรียญ ๙ ประโยคแล้วผู้ใหญ่ส่งมาทางนี้ เวลานี้เป็นเจ้าคณะภาค อันนี้จะเป็นใครก็ลูกศิษย์อาจารย์คำดี อยู่ที่วัดศรีฐาน ที่ว่าสามเหลี่ยมนั่นนะ อยู่ในโน้น แต่ก่อนเป็นดง ดงจริง ๆ สามเหลี่ยมที่ไฟเขียวไฟแดงยุ่ง ๆ มาก ๆ ไปชุมแพ เข้าไปขอนแก่น แล้วก็ลงกรุงเทพ มาอุดร นี่สี่แยก ดูจะเป็น ๕ แยก ๖ แยกก็ไม่รู้แหละ แต่ก่อนไม่มีนะ เป็นดงทั้งหมด มีวัดศรีฐานอยู่ตรงนั้น มหาสมานยังเป็นเด็กเรียนหนังสืออยู่ที่นั่น จากนั้นเป็นเณรก็ไปเรียนที่วัดนรนาถฯ จบเปรียญ ๙ ประโยคผู้ใหญ่เลยส่งมาทางนี้ให้มาเป็นเจ้าคณะภาค ท่านพูดเองเหตุที่เราจะทราบชัด ว่าขอนแก่นเอามาทั้งหมดเลย คือหมายถึงคณะฝ่ายธรรมยุตมาหมดเลย เพราะฉะนั้นจึงแน่น ที่นี้ทางอุดรฯ ก็อีกแหละ อุดรฯ ก็มาทั้งจังหวัด ก็อำเภอมาหมด มันถึงแน่นไปหมด วันที่ ๑๕ ก็เป็นฝ่ายกรรมฐานมา ก็ลดกันลงมาจำนวนพระ วันที่ ๑๓ ล้นออกไปโน้นเลย

วัดป่ากุงนะวัดท่านศรี เราเคยไปดูเหมือน ๒ ครั้ง แต่มันก็แปลกเหมือนกัน บาบสู้บุญไม่ได้นะ เรียกว่าبابสู้บุญไม่ได้ ไปวัดป่ากุงที่ไรไม่ได้เจอท่านศรีสักทีเลย นี่มันแปลกอยู่นะ ไป ๒ หนไม่เคยเจอเลย จึงว่าبابสู้บุญไม่ได้ เราที่เป็นฝ่ายตีท่านศรีใช้ไหม ที่นี้ไปไม่เจอท่านศรีจะไปตีใคร ตกงก็สู้ท่านศรีไม่ได้ ทั้งสองทีเลย คือเคยอยู่หนองผือด้วยกันแต่ก่อน ท่านศรี มหาวิโร เคยอยู่วัดป่าหนองผือด้วยกัน จำพรรษาด้วยกัน ท่านเคารพเรามากมาตั้งแต่โน้นนะ ตั้งแต่อยู่ปฏิบัติสำนักหลวงปู่มันด้วยกัน ท่านเคารพมากมาตั้งแต่โน้นตลอดมา แต่ก่อนท่านเป็นครู ที่นี้เวลาออกบวช พอตีปีนั้นมาจำพรรษาที่หนองผือด้วยกัน ทางเราออกนี้เข้าไปในป่า กุฏิของท่านอยู่ที่นี้ ก็มันมีทางเดียวนี้ กุฏิของท่านก็กระต๊อบอยู่ข้าง ๆ เรามาจากกุฏิเราโน้นมาเข้าในป่า เพราะไม่มีที่อื่นเป็นที่ไป ทางจงกรมทางนี้สายนี้ะ ของเรามีอยู่สองสายสามสาย ถ้าออกทางโน้นก็ปั๊บเข้าโน้นเลย มีทางจงกรมอยู่ในป่า ออกทางนี้ก็เข้านี้เลย ส่วนกลางวันเรามักจะออก

ทางนี้ เพราะทางจงกรมเราอยู่ในป่าลึก ๆ โนน แล้วกลางคืนออกทางนั้น อันนั้นก็อยู่ในป่าเหมือนกัน

ที่นี้เวลาผ่านเข้าผ่านออก ท่านคงจะไม่ได้คิดความเคารพ ท่านคงจะเปลอ เราคิดว่าอาจจะเป็นนิสัยของท่านทำจนชินตัว ไม่ระลึกรอะไร ๆ ที่จะมาสะดุดกันนะ เราผ่านไปผ่านมาหลายครั้งหลายหนตอนบ่าย ๆ เราผ่านไป เห็นมีโต๊ะเล็ก ๆ วางอยู่สำหรับเขียนหนังสือ เราผ่านไปผ่านมาเห็นอยู่เรื่อย พอเห็นเราท่านก็ไหว้ เราก็ผ่านไป ท่านคงไม่คิดว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือไม่ ท่านคงไม่คิด เราผ่านไปผ่านมาถึงสังเกตดูพิจารณา ดู ท่านเองท่านไม่คิดแต่เราคิด ครั้งสุดท้ายพอออกไปเห็นท่านเขียนหนังสืออยู่บนกุฎิทางเราผ่านไปใกล้ ๆ กุฎิ เราก็ใส่ปัญหาท่านนั้นซิ โห้ นำสงสารนะ เพราะตื่นตัวด้วยความเคารพไม่ใช่ตื่นตัวด้วยอะไรนะ ท่านเขียนอยู่เราก็ผ่านไปใกล้ ๆ เพราะมันหลายครั้งหลายหนจนได้พิจารณาทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว คราวนี้เป็นคราวที่จะออกว่าฉันเถอะ ปัญหา พอผ่านไปเห็นท่านเขียนหนังสืออยู่ เราก็เลยถามว่า ทำอะไรเสมียน เราว่าอย่างนี้ ทั้งร้องทั้งจับโน้นจับนี้โยนตาม ตาม ตั้งแต่วันนั้นมาไม่เห็นเลย นั่นเห็นใหม่ปัญหา มาคิดอะไรยุ่งอะไรอย่างนี้ความหมาย ดูหัวใจเจ้าของ

อย่างหนึ่งเราแก่พรรษาว่าท่าน เราผ่านเข้าทางจงกรม ผ่านเข้าไปแล้วผ่านออกมาไปเมื่อไรไม่รู้ ท่านก็ควรจะคิดบ้าง ว่าทำไมมาทำหน้าที่เสมียนขวางหน้าเราอยู่ ก็เลยใส่เอาบ้างละซิ พอว่าทำอะไรเสมียน อี้ ๆ ๆ จับนั้นโยนนั้น ๆ ตั้งแต่นั้นมาไม่เห็นอีกเลยนะ โต๊ะนั้นไม่ทราบไปไหนหายเสียไปเลย นี่พูดถึงเรื่องท่านศรีท่านเคารพมากกับเรา เคารพมากแต่ไหนแต่ไร อยู่กับหลวงปู่มันด้วยกัน เพราะท่านเห็นอากัปกิริยาทุกอย่างของเราตลอดเวลา ที่เกี่ยวกับพระกับเณรในวัดในวา เพราะในวัดนั้นเรียกว่าเราหนักมากนะ พระเณรนี้ยั่วเย้า ๆ เราจะต้องเป็นคนคอยสอดส่องดูแลแนะนำสั่งสอน และดูต่าว่ากล่าว เพื่อให้พ่อแม่ครูจารย์มันเราอยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรผาสุกเย็นใจ ไม่มีอะไรไปสัมผัสสัมพันธ์กระทบกระทั่งกันท่าน พวกเราให้อยู่ในฐานะเป็นลูกศิษย์ที่มุ่งหน้ามาหาท่าน โดยที่ท่านไม่ได้อาราธนานิมนต์เรามาเลย เรามาเองด้วยกันทุกคน เตือนสอนหมู่เพื่อนให้รู้ นอกจากนั้นก็สอดแทรกตลอดเวลา ดูนั่นดูนี่เรื่อย

ท่านศรีท่านอยู่ที่นั่นท่านก็เห็นละซิ เราดูพระดูเณรท่านก็เห็น มีหน้าซำยังใส่เปรี้ยวเข้าไป ทำอะไรเสมียน โถ มันก็เจ็บใช้ใหม่ ฟังเสียง อี้ ๆ จับโต๊ะโยนแล้วโยนนั้น โยนนี้ ตั้งแต่นั้นโต๊ะตัวนั้นหายไปไหนไม่รู้ ไม่มีเลย โต๊ะเล็ก ๆ ตัวนั้นไปไหนไม่รู้เราไม่ได้ถาม ถ้าท่านมาวันนี้เราอาจจะถามก็ได้ ไปไหนโต๊ะนั้น ท่านคงจะลืมแล้วแหละ ปัญหาสอดเข้าอีก โต๊ะอะไร โต๊ะบ้าไม่เล็ก เอาอีกนะ ถ้าสมมุติถามว่าโต๊ะอะไร โต๊ะบ้าไม่เล็กก็จะว่าอย่างนั้นอีก เน้นเข้าไปอีกละซิ อยู่วัดป่ากุงนะ ไปครั้งหนึ่งดูเหมือนเราตั้ง

ใจไป ไปดูสำนักของหมู่ของเพื่อนไปอยู่ที่ไหน พักยังไง ๆ ดู เพราะได้รับการศึกษาอบรมมาด้วยกัน จึงต้องดูเรื่องราวเป็นยังงัย ใครเดินทางไหน ก้าวทางไหน ๆ มีธรรมวินัย กาง มีครูบาอาจารย์ครอบ ครูบาอาจารย์ก็คืออาจารย์ใหญ่ หลักธรรมหลักวินัยอยู่ในนั้นหมด เราได้มาจากท่านแล้วปฏิบัติยังงัย ๆ ต้องดู นั้น

เพราะฉะนั้นถ้าเป็นสำนักเกี่ยวกับเรื่องพ่อแม่ครูจารย์นี้เรารู้สึกจะตาด้อยู่นะ ชอบสอดชอบแทรกชอบดู ควรเตือน-เตือน ควรบอก-บอก เรื่อยไป ควรดู-ดู เป็นอยู่อย่างนั้นตลอด ถ้าที่อื่น ๆ ไม่สนใจนะ หูหนวกตาบอดไปหมดเลย ไปไหนหูหนวกตาบอดไปเรื่อยเลย ถ้าเป็นสำนักพวกสายเดียวกันนี้มีตลอดแหละ มันหากมีของมันเองนะ ไปที่ไหนจะไม่อยู่วัดถ้าเป็นวัดไปที่แรกนะ ลงรถบัสก็เข้าแล้วชอกแซกชกแซกดูทุกสิ่งทุกอย่างหมดแล้วออกมา แล้วควรเตือนจะบอกอะไรก็บอก ควรจะเสริมอะไรก็บอก เรื่อย ๆ เลย เป็นอย่างนั้น เราไปในวัดสำนักของหมู่ของเพื่อนทั้งหลาย จึงเป็นเรื่องใหญ่โตแบบลึกลับ

เวลาเราไปนี่ก็รำลือกันหมดแหละ เพราะไปที่ไหนก็มีแต่โดนฟ้าถล่ม ๆ มันไม่ค่อยเห็นมีนะ ไปที่ไหน ใครก็บอกว่าหัวแตกบ้าง หน้าผากแตกบ้าง มาเล่าสู่กันฟัง ด้วยความขบขันและเคารพนับถือนั้นแหละไม่ใช่อะไร พอเราไปแล้วมาเล่าสู่กันฟัง มาแล้วคนนั้นหน้าผากแตก คนนี้หน้าผากแตก นั้นเห็นไหมละ สอนเพื่อดิบเพื่อดีก็ต้องอย่างนั้นซิ ท่านพูดเหล่านี้ท่านไม่ได้พูดด้วยความเสียใจนะ ท่านพูดด้วยความปลื้มปีติยินดีในโอวาทคำสอน คำดูดำ ว่ากล่าวของเรา เพื่อเป็นคติ ๆ ทั้งนี้ เพราะฉะนั้นไปที่ไหนจึงเสียงลั่นไปเลยตามสำนักต่าง ๆ เพราะก็จะไม่มีใครเตือนกันแล้วนี่นะ

เวลานี้ก็มีแต่เราเอาหัวค้ำฟ้าอยู่ เหลืออาจารย์เจี๊ยะก็พูดอะไรได้เมื่อไร อาหารก็เข้าทางปากทางท้องหรืออะไรไม่รู้แหละเราไม่ทราบ ได้ยินว่าอย่างนั้น ก็หมดแล้วเวลานี้ไปครั้งแรกก็ตั้งหน้าไปดูผ้าน้ำย้อย ช้างล่างก็สร้างอะไร ช้างบนก็สร้างอะไร เขาไม่รู้ระบุว่าเราไป พวกนั้นไม่รู้ เราไปพระดูว่าสององค์หรือโง่ คนไม่มี มีแต่เราไป ไม่บอกด้วยนะ เขาอาจจะทราบทีหลัง บางทีอาจไม่ทราบก็ได้เพราะพระก็ไม่น่าจะบอกคนนั้นคนนี้มาอะไร เห็นก็เดินผ่านไม่ถามอะไรนะ ออกแล้วก็ไปเลย เพราะเราไม่ได้ไปเพื่อซื้อเพื่อเสียดอะไร เราไปเพื่อเหตุเพื่อผลเพื่ออรรถเพื่อธรรม ไปที่ไหนเป็นอย่างนั้น ถ้าไม่รู้กันอยู่ก่อนแล้วไม่รู้ ยิ่งสถานที่ใดไม่รู้เรายิ่งได้ไปชอกแซกมาก สำนักแม่ชีแม่ขาวอุบลิกาที่ไหนดไปหมดนะ เหมือนหลวงตาผีบ้าองค์หนึ่งละเวลาไป ต้องแต่งตัวเป็นบ้าไปเลยเข้าใจไหม ไม่ให้เป็นคนตีมีลักษณะท่าทางว่าจะมีคุณค่ามีราคาพอเขาจะได้จัดจ้องดูละนะ ต้องไปแบบหลวงตาว่างั้นเถอะ ไม่มีราคาไรราคาอะไร สะเปะสะปะไปเลย แต่อันหนึ่งมัน

หากหมูนของมันอยู่ในนั้น นี่ ๆ มันจะหมูนของมันตลอดเลย ซอกแซกไป กิริยาภายนอกสะเปะสะปะเหมือนบ้า

พอพูดนี้ เราไปวัดถ้ำผาปู่ มันขบขันจะตาย คือส่วนมากเขาจะมองเราในแง่ผิดไปทั้งนั้นละ เพราะเราไปแบบแง่ผิด ก็เราไม่ได้ไปแบบแง่ถูก เข้าใจใหม่ คือแง่ถูกเป็นธรรมดาครูบาอาจารย์ไป ว่ายังงัยโยมอย่างนั้นอย่างนี้ใช้ใหม่ เขาก็รู้ว่าเป็นครูเป็นอาจารย์องค์นั้นองค์นี้เขาเคารพนับถือ กิริยาท่าทางหรือความสอดแทรกอะไรเราก็เอาออกใช้ไม่ได้ซี เขาเคารพเขานับถือแล้ว ถ้าที่ใดเขารู้แล้วเราจะไม่ไปเลยนะ ไปแบบสมบัติผู้ดี ไปแบบครูแบบอาจารย์ ถ้าตรงไหนเขาไม่รู้มันละตัวขโมย ตัวร้ายกาจที่สุดมันจะซอกแซกเข้าไปหมดเลยนะ เขาก็ดูอย่างนั้นละ เราก็ไม่ได้สนใจกับเขา หากไปแบบสะเปะสะปะ ดูทุกแง่ทุกมุมไปหมด แม้ที่สุดเข้าไปจนกระทั่งห้องน้ำ เข้าไปดูทุกอย่างแล้วออกมา

ทีนี้ก็มาเจอเอาที่วัดถ้ำผาปู่แหละ นั่นแหละวันนั้นวันที่ท่านอาจารย์คำดีที่ว่านั้นละ ก็เราไปคนเดียวเท่านั้น นั่นเป็นครั้งแรกเลยที่ไปกราบเยี่ยมท่านอาจารย์คำดี ตอนนั้นท่านพัก ตอนกลางวันเราไม่พักละซี เราไปสำนักของพระไปกุฏิกุฏิของพระ ไปหมดเลย จากนั้นก็เข้าสำนักฝ่ายแม่ชีแม่ขาว มีเถรน้อยองค์หนึ่งหัวเท่ากำปั้นติดตามไป เเถรกับเรา ทีนี้เถรก็จะพูดอะไร แกเดินตามหลังเราไปแกลงจะไปรู้อะไร แกลงไปสะกิดใครแก่ก็สะกิดไม่ได้ใช้ใหม่ เพราะไปกับเรา เราก็สนุกสะเปะสะปะ เเถรก็เดินตามหลังเราไป ไปเข้าทุกซอกทุกมุมไปหมดเลย พอออกมาทีไรเจอลูกหมาตัวหนึ่ง พอมาเจอลูกหมาแล้วเรื่องทั้งหลายล้มเหลวไปหมดเลย เห็นหมาตัวนั้นก็ชั้ดกับหมาตัวนั้น

ทีนี้เขาก็ยืนอยู่เป็นแถว ๆ ดูว่าหลวงตาองค์นี้มาจากไหน ทำไมเล่นกับหมา ทำไมเป็นอย่างนี้ ทีนี้เวลาเล่นกับหมาใครมายุงไม่ได้นะ ชั้ดกับหมา จนหมาตัวนั้นมันหมดกำลัง เล่นกับเราหมดกำลัง พอหลุดมือเราวิ่งเข้าหาพวกนั้นเลย มันเข้าไปหาเจ้าของมัน มันเห็นเราที่แรกมันเห่าว้อก ๆ มึงอย่าเห่า คาถากูตีมึงรู้ไหม แล้วก็ล่อทำนั้นทำนี้ เขาก็เข้ามาเรื่อย ๆ พอจับหูได้แล้วเอาละที่นี้ชั้ดกันเลย ทีนี้ก็หยอกกันอย่างสนุก มันน่ารักด้วยนะหมาตัวนั้น ลูกหมาตัวเล็ก ๆ มันไม่เท่ากระโถนแหละ เล็กกว่านี้ แต่กำลังน่ารักมาก เลยชั้ดกันอยู่นั้นนัวเนีย ทีนี้เถรก็คงจะเบื่อแกละหนีไปวัด มีแต่เรากับหมาตัวนั้นชั้ดกันอยู่กับลูกหมา พวกนั้นก็ยืนแอบอยู่ตามนั้น ๆ ใครอยู่ที่ไหนก็ยืนแอบไม่กล้าออกมา เพราะเราไม่สนใจกับใครนี้ เล่นกับหมาแล้วใครมายุงไม่ได้เข้าใจใหม่ละ พอออกจากนั้นเราก็ไป

ก่อนจะไปหมามันวิ่งไปหาเจ้าของแล้ว พอหลุดมือมันวิ่งเลยมันเหนื่อย เราก็ไปพอตอนเย็นก็คุยธรรมะ ดูเขาจะทราบกันตอนเย็นแหละท่า แต่เขาไม่กล้าพูดอะไร ตอน

เข้ามานี้มารุม จนครุจารย์คำดีที่ท่านจะรู้สึกรำคาญกระมัง เพราะเห็นเขามารุมผิดปรกติ คนนั้นก็มาพูดแบบนั้นแบบนี้ เอาออกมาหมดนะเรื่องกับหมูกับหมากับอะไร ชอกแซก ชิกแซก ไปบิณฑบาตนั้นแหละเขามารุมพูดกับเรา ท่านอาจารย์คำดีก็เดินหน้าเราไป เราก็เฉย ท่านอาจารย์คำดีก็เฉย แต่ท่านคงจะรำคาญพวกบ้ามายุ่งท่านอะไร ความจริงท่านไม่รู้ว่าเราไปยุ่งกับเขาเมื่อไร พอมาเขาก็รู้มโหฬารเลยพวกนั้น ขบขันหมาตัวนี้ พอไปบิณฑบาตตอนเช้ามันเห็นเรา ใอันี่มันขบขันนะ หมาตัวนี้นะ พอบิณฑบาตตอนเช้าเห็นเรามันวิ่งมา มึงมาเหอเราว่างั้นนะ พูดเล่นกับมัน มึงมาเหอ โห้ย ไม่กล้าเข้ามาใกล้ นะ มาแอบ ๆ แล้วไปเลยไม่กล้าเข้ามาเล่นกับเราอีก กลัวจะถูกจับอีกพันกันอีก

นี่พูดถึงเรื่องเล่นกับหมา ใครมายุ่งไม่ได้ถ้าเล่นกับหมา นี่ก็ไปหาท่านอาจารย์คำดี ไปครั้งแรกไม่มีใครรู้เรา ไปหมด ถ้าสถานที่ใดไม่รู้ วัดท่านศรีก็เหมือนกันไปหมดเลย วัดไหนก็ตามถ้าไม่มีใครรู้แล้วเราจะชอกแซกไปดูทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้ารู้แล้วไม่ไป ไปธรรมดาเลย ถ้าที่ไหนเขาไม่รู้เราไปทั้งนั้นแหละ ไปได้อะไรมาก็มาแนะนำสั่งสอน

สำนักพ่อแม่ครุจารย์มันเป็นสำนักแบบฉบับร้อยเปอร์เซ็นต์ ใครเข้าไปที่นั่น พระเถรเข้าไปที่นั่นประหนึ่งว่าเป็นผ้าพับไว้ ๆ เรียบตลอดเลยนะ ท่านก็เป็นองค์ประธานร่วมโพธิ์ร่มไทร เราก็คอยสอดคอยแทรก เพราะท่านก็เป็นร่วมโพธิ์ร่มไทรอันใหญ่หลวงที่พอแล้วด้วยธรรมทั้งหลาย เราก็เป็นผู้มุ่งมั่นต่ออรรถต่อธรรมและต่อแดน พันทุกข้ออย่างเต็มหัวใจ เพราะฉะนั้นกิริยาอะไรที่แสดงออกจึงเป็นเรื่องของธรรมล้วน ๆ ที่นี้พระเถรเข้ามาเกี่ยวข้องผิดพลาดประการใดจะแนะกันทันที ๆ จึงเป็นเหมือนผ้าพับไว้ วัดหนองผือเป็นแบบฉบับ นี่ละเวลาลูกศิษย์ลูกหาไปหาท่าน ออกไปแล้วองค์ไหนแสดงอาการยังงี้ ๆ บ้าง เราติดตามดูเป็นยังงี้ มันมีอะไรติดเนื้อติดตัวมาบ้าง ไหม ไปศึกษาอบรมกับครูอาจารย์มาแล้วเป็นยังงี้บ้าง นี่ละที่จะให้สอดให้แทรกดู ไม่ตีตรงไหนก็แนะ ๆ ถ้าตรงไหนมันเลอะ ๆ แล้วเราไม่ไปหานะ

นี่หมายถึงว่าผู้ที่ยังดีอยู่ แต่ผิดพลาดด้วยความไม่มีสติตั้ง ด้วยความโง่เขลาเบาปัญญาอะไรก็แล้วแต่ อันนี้เตือน ถ้ารู้แล้วว่าสำนักนั้นเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไม่ไปเหยียบเลยนะ ไม่ไป นี่เป็นอย่างนั้นนะไม่เหมือนใคร จะเป็นเทวดามาจากฟากฟ้าก็ไม่เล่นด้วย เพราะฉะนั้นไปที่ไหนเราจึงไปชอกแซกไปหมด สำนักครูบาอาจารย์เวลานี้ก็เหลืออยู่น้อย แต่ถึงน้อยก็ตามเป็นสำนักใหญ่ ๆ พระกรรมฐานมีเยอะ อย่างวัดดอยธรรมเจดีย์ นี่พระตั้ง ๖๐-๗๐ น้อยเมื่อไร ทางกุสัจโฆก็ดูเหมือน ๓๐-๔๐ ผาแดงก็ไม่ค่อย มีแต่จุดใหญ่ ๆ นอกจากนั้นไปทางดงศรีชมภู นั้นก็ไม่ค่อย ทางนาคำน้อยก็ไม่ค่อย เราไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ นาคำน้อยดูเหมือนจะร่วม ๓๐ ละมั้ง ถ้ามแล้วลิมแล้ว อย่างน้อย ๒๐ กว่าละ

นี่มีแต่สำนักที่ว่าเหมาะสมที่สุดในการบำเพ็ญ ดร.วรพัฒน์ ก็ไปอยู่ที่นั่น บวชแล้วก็ไปอยู่ที่วัดนาคำน้อย

แล้วนอกจากนั้นที่สำคัญมากซึ่งเราสนใจเป็นพิเศษจริง ๆ ก็คือวัดถ้ำภู่วัว ปีนี้ดูเหมือนทั้งพระทั้งเณรมี ๔๒ องค์ พระ ๓๘ เณร ๔ เป็น ๔๒ องค์ อันนี้เราเลี้ยงดูร้อยเปอร์เซ็นต์เลย พูดอย่างเด็ดทุกอย่างเสียด้วย บอกตรง ๆ เลย เราก็ได้ยินมานานแล้วแหละ ว่าสำนักนี้เป็นสำนักที่สงบสงัดมากอยู่ในเขาในภู่วัวว้างนี้ ไม่มีพระ สถานที่บำเพ็ญเหมาะสมจริง แต่ที่โคจรบิณฑบาตไม่ค่อยมีคน มีบ้านสองสามหลังคาเรือนก็เป็นบ้านที่ยากจน เพราะเหตุนี้เวลาพระไปอยู่จึงได้ที่ละสององค์สามองค์เท่านั้นไม่มากกว่านั้น พอยังชีวิตให้เป็นไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น เราก็ทราบมานาน ตั้งหน้าจะไปแต่ไม่มีเวลาที่นี้ก็ได้โอกาสไป พอลงรถแล้วไปเลย ไปตระเวนดูหมดบริเวณนั้นกว้างขวางมากมายไปที่ไหนมีแต่ทำเลของพระบำเพ็ญสมณธรรมตลอดเวลา ประหนึ่งว่าปลุกสติตลอดกับธรรมทั้งหลายไม่ให้ลืมเนื้อลืมตัว เพราะสถานที่นั้นส่งเสริมให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติธรรม

พอมาถึงแล้วก็ประกาศขึ้นเลย เอ้า ท่านอุทัย ตั้งแต่บัดนี้ต่อไป ผมไปดูแล้วสถานที่นี้เหมาะสมมากแก่การบำเพ็ญสมณธรรม แล้วพระองค์ใดที่มีความมุ่งมั่นปรารถนาต่ออรรถต่อธรรมต่อมรรคผลนิพพานแล้ว อยากมาอาศัยพึ่งท่านภาวนาที่นี่เอา ให้มา จะมามากมาน้อยเอามาผมจะรับเลี้ยง บอกเลยนะ ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปผมจะรับเลี้ยง จะส่งอาหารมาเป็นระยะ ๆ แต่พระที่โกโรโกโสไม่เป็นท่านั้น มีก็รูปโล่งภูเขาให้หมด อย่าให้หนักภูเขาภู่นี้ะ เด็ดทั้งสองเลย อันหนึ่งถ้าตั้งใจปฏิบัติ เอา มาเราจะรับเลี้ยงเราบอก ถ้าโกโรโกโสแล้วให้โล่งภูเขาให้หมด ไม่สมศักดิ์ศรีของภูเขาภู่นี้ ท่านก็ปฏิบัติอย่างนั้นมา ตั้งแต่บัดนั้นมาก็เริ่มละ พระก็เริ่มขึ้นเรื่อย ๆ เพราะเราส่งเป็นประจำเดือน ๆ ส่งด้วย ไปสำรวจพระมาด้วย แต่ละครั้ง ๆ ไปสำรวจพระมามีจำนวนเท่าไร ของที่เรานำไปนี้เพียงพอกันไหม ถ้าหากว่ายังบกบาง มาแล้วจัดอีกส่งอีกอย่างนั้นนะ

เพราะเราได้พูดแล้วว่าผมจะรับเลี้ยง คำนี้ขาดสะบั้นไปเลยนะไม่มีเงื่อนต่อ เราไม่ได้เหมือนใครพูดจริง ๆ เด็ดมากถ้าพูดถึงเรื่องเด็ด ไม่ใช่คุยพี่น้องทั้งหลายฟังนะเด็ดทุกอย่าง เอาเจ้าของก็เอาถึงขั้นตาย เอ้า ตายเลย ฟังซินะ แล้วอยู่กับหมู่กับเพื่อนเป็นแกงหม้อใหญ่ไม่ได้ถึงขนาดนั้น มันก็มีลวดลายแห่งความเด็ดอยู่ในนั้นแหละ เราปฏิบัติอย่างนั้น ตั้งแต่บัดนั้นมาทุกสิ่งทุกอย่างเราจะไม่ให้บกพร่องเลย เดือนละหน ๆ ถ้าเวลาเราว่างเราไปนี้ อันนี้เป็นประเภทอาหารเสริม ส่วนมากก็ไปประมาณสักสองคันรถ รถตู้นี้เต็มเอี้ยด เราให้เขาไปหาของตลาดตอนเช้ามา เต็มรถแล้วก็ไปเลย อันนี้เรียก

ว่าอาหารเสริม ส่วนอาหารที่จัดเพียงพอไว้เรียบร้อยแล้วนั้น เราจัดเป็นประจำเดือน เราปฏิบัติอย่างนี้ได้ ๑๐ กว่าปีแล้วนะ พระเนรจึงมีจำนวนมากตลอดเวลา เราก็อใจ

เพราะพระเหล่านี้แหละเป็นผู้ที่จะทรงมรรคทรงผล จากการปฏิบัติที่ได้ไปอยู่สถานที่เหมาะสมอย่างนี้ เหมาะสมกันอย่างยิ่ง เราจึงเสริม ถ้าท่านจะมามากกว่านั้นเราไม่ว่านะ เพราะเราเปิดแล้ว เอา มาเท่าไรมา คำนี้คำหนึ่ง แล้วผมจะรับเลี้ยง นี่คำหนึ่ง เพราะฉะนั้นท่านจะมาเท่าไรเราฟัง ๆ ใส่เลย เพราะท่านมาด้วยอรรถด้วยธรรมที่เราสอนไว้เรียบร้อยแล้ว องค์กรที่ไม่เป็นท่าโกโรโกโสให้โล่หนีให้หมด นี่เราก็บอกแล้วอย่าให้อยู่ในภูกาญจน์นี้มันหนักภูเขา นี่เราก็บอก ท่านจะต้องคัดเลือกให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเหมือนกัน จึงอยู่กันเรื่อยมา พอดตกค่าท่านจะมารวมกันที่กุฎิ กุฎิเป็น ๒ ชั้น ชั้นล่างเป็นทำเลของพระ ข้างบนไม่มีใครขึ้นแหละ ไม่มีใครขึ้นไปอยู่แหละ ข้างล่างเหมาะท่านไปนั่งภาวนา แล้วก็เอาเทพของเราเปิดฟัง ท่านอุทัยเป็นหัวหน้า มานั่งสมาธิด้วยความสงบเสียบ เปิดเทพขึ้นฟัง อย่างน้อยต้องหนึ่งม้วนทุกวัน ๆ พอเสร็จแล้วก็เลิกกันไปภาวนาเป็นประจำ เท่าที่ทราบมาเป็นอย่างนั้น ท่านไม่ปล่อยไม่ละนะ

แล้วเทพของเราเราก็ไม่มีข้อตำหนิว่าได้บกพร่องที่ตรงไหน ในบรรดาธรรมทั้งหลายที่แสดงไปนั้น เราก้เต็มเหนี่ยวของเราเลย ที่นี้ท่านก็เอาธรรมประเภทนี้ แกงหม้อเล็ก แกงหม้อจิว ทั้งนั้นให้พระทั้งหลายได้ฟัง แกงหม้อใหญ่ไม่ค่อยมี นาน ๆ จะเปิดให้พระเนรทั้งหลายฟัง เราไปเทศน์ในที่ต่าง ๆ ท่านจะเปิดให้ฟังเป็นบางกาล แต่ที่เป็นประจำจริง ๆ คือเทศน์แกงหม้อเล็กกับแกงหม้อจิว เพื่ออบรมจิตใจโดยเฉพาะ ตลอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เราสงวนมากนะ เราไม่เหมือนใครยังบอก ว่าเอาอะไรก็จริงจังทุกอย่าง อย่างอย่างวัดที่ว่านี้เป็นเหมือนกับหัวใจเราที่จะดูแลทุกสิ่งทุกอย่างในฐานะของเราหน้าที่ของเราเรื่องดูแล แต่หน้าที่การภาวนาเราจะเตือนเรื่อย ๆ อยู่อย่างนี้

ต่อไปนี้มันจะไม่มีนะพระ ไม่ว่าพระเขาพระเรามันพอ ๆ กัน เราจะไปตำหนิใครก็ตำหนิไม่ลง มันเลอะเทอะไปเหมือนกันหมด จิตใจมันต่ำทรามเอามากเวลานี้ เอาผ้าเหลืองคลุมหัว หัวโล้น ๆ ก็เป็นตัวทิฐิมานะอยู่ในนั้น ยิ่งยศถาบรรดาศักดิ์สูงเท่าไรก็ยิ่งทิฐิมานะสูงจรดฟ้า ใครจะกินพระวะ อยู่ลึก ๆ นะ ใครจะไปแตะไม่ได้เพราะเขาเห็นแก่ผ้าเหลือง เห็นว่าเป็นครูเป็นอาจารย์ เราก้สนุกเล่นตัวสร้างความชั่วช้าลามกอยู่ได้ ล้วงใต้ถุนไปอีกก็ยิ่งหนัก ๆ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็มีแต่คนทำลายศาสนาละชิ ใครจะส่งเสริมศาสนาด้วยข้อวัตรปฏิบัติ ข้ออรรถข้อธรรม ศีล สมาธิ ปัญญา ไม่มี มรรคผลนิพพานจะเอามาจากไหน

มีแต่เพียงตำรับตำราอยู่ไหนมันก็มี เต็มตู้เต็มหีบคัมภีร์ไบบลานมีหมด แต่มันเป็นตัวหนังสือ เหมือนกับแปลนบ้านนี้เอาไปกองไว้เต็มห้องเต็มหีบมันก็เป็นแปลน มัน

ไม่สำเร็จเป็นบ้านเป็นเรือนตีกรามบ้านช่องขึ้นมา เพราะไม่ได้นำออกมาปลุกบ้านปลุกเรือน อันนี้ก็เรียนจบพระไตรปิฎก จบไหนก็จบ นี่ก็เรียนจบแปลนเฉย ๆ ไม่ได้นำออกมาเป็นภาคปฏิบัติ ศิลก็ไม่รักษาเสียจะว่าไง ศิลบวชออกมาจากอุปัชฌาย์ปั๊บแล้วเป็นศีลเต็มตัวแล้วรักษาเต็มภูมิ นี่เรียกเป็นภาคปฏิบัติ อบอุ่น จากนั้นสมาธิ ปัญญา ก้าวเข้าชีวิตทางด้านจิตใจภาวนา เอา ให้เร่งรัดตัดตอนกันเข้าไป ๆ ที่นี้จิตก็มีความสว่างาม ๆ เป็นผู้ทรงมรรคทรงผลเป็นลำดับลำดับไป มรรคผลนิพพานก็เจริญขึ้นสำหรับผู้ปฏิบัติ ผู้ไม่ปฏิบัติแบกคัมภีร์หลังหักก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร

เราไม่ได้ตำหนิ เรียนมาเหมือนกัน เพราะนั่นเป็นภาคความจำ จำได้ชื่อได้เสีย จำชื่อกิเลสตัณหา จำชื่ออรรถชื่อธรรม แต่มันมีแต่ชื่อ กิเลสตัณหาอรรถธรรมมันอยู่ที่ใจ ที่นี้ใจเราหนักไปทางไหน ถ้าใจหนักไปทางกิเลสตัณหาที่ทำลายเราทั้งวัน ๆ คัมภีร์แบกบนหลัง หลังก็หัก กิเลสก็เหยียบอยู่ในหัวใจเราตลอดเวลาไม่เคยปล่อยวางนะ ถ้ามีธรรมในใจแล้วไปที่ไหนไม่ต้องแบกคัมภีร์ก็ได้ คัมภีร์อยู่ในหัวใจ พระพุทธเจ้าสอนว่า ยังงียึดตัวนี้เป็นหลัก ๆ เป็นจิตใจตลอดเวลา นั่นละผู้ที่ทำศาสนาให้เจริญ เจริญที่ตัว ศิลก็เจริญหาที่ตำหนิตนไม่ได้ สมาธิตั้งแต่ขั้นสมณะไปถึงขั้นสมาธิเต็มภูมิออกก้าวทางด้านปัญญา กระจ่างแจ้วไปหมด ขึ้นจากหัวใจที่ออกมาจากภาคปฏิบัติ นี่เรียกว่าเขาตีแปลนออกมาปลุกบ้านปลุกเรือน นี่เราไปตีเอาคัมภีร์พระไตรปิฎกที่บอกมรรคผลนิพพานไว้เรียบร้อยแล้วเอามาปฏิบัติ แล้วจะเกิดที่ไหน

กิเลสก็ตี ธรรมก็ตีอยู่ที่หัวใจคน ไม่ได้อยู่ที่คัมภีร์ อันนั้นมันมีแต่ชื่อ ทั้งกิเลสทั้งธรรม แล้วเราก็นำชื่อนั้นเข้ามาเป็นแบบแปลนปฏิบัติ กิเลสชื่อของมันชื่อว่าอย่างนั้น ตัวของมันแสดงฤทธิ์ยังงัยบ้าง มาแก้ไข แก้ไขวิธีไหนพระพุทธเจ้าสอนหมด ก็แก้ไขตามวิธีสอน มันก็เบิกกว้างออกไป ๆ ศิลก็เต็มตัวแล้วอบอุ่นตลอดเวลา สมาธิก็ชุ่มเย็นไปไหนสบายไปหมด เรื่องหลับตื่นลืมตาการกินอยู่ปุวย ไม่ได้กังวลสำหรับผู้มีธรรมในใจ เรียกว่ามีอาหารเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจชุ่มเย็น ภายนอกเป็นเพียงอาศัยเท่านั้นนะ ที่อยู่ที่อาศัยที่หลับที่นอนเพียงได้ล้มหัวนอนเท่านั้น หัวใจกับธรรมอยู่ด้วยกันเย็นไปหมดคนเรา เอาฟังให้ดี ฟังนี่ทั้งหลาย นี่เดินมาแล้วอย่างนั้นนะ พระพุทธเจ้าก็สอนมาแล้วอย่างนั้นด้วย เรานำนั้นมาปฏิบัติก็ประจักษ์ในหัวใจเรา ได้นำมาสอนพี่น้องทั้งหลายนี้ โภกพี่น้องทั้งหลายเธอ ฟังให้ดีนะ

เราแทบล้มแทบตาย สละชีวิตเพื่อชาติบ้านเมืองก็คือคราวนี้เอง เราพูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยนะ สำหรับตัวของเราเองเรียกว่าไม่มีอะไรเหลือเลย ฟาดกันลงเลยขาดสะบั้นโดยถ่ายเดียว กิเลสไม่ขาดเราต้องขาด จะให้เป็นคู่ต่อกรกันอีกไม่ได้แล้ว นี่ก็ฟาดกันมาแล้ว ผลที่ได้ขึ้นมาก็ได้ด้วยความเฉียบขาดของอรรถของธรรม ฟาดหัวกิเลสพัง

ลงไปด้วยความเอาจริงเอาจัง ด้วยความเนียบขาด แล้วการมาสอนบรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายนี้เราจะสอนให้อ่อนแอ ๆ เวลาไปนี่ย่าให้มันเสียเวลานะ ไปนี้จัดสำหรับก็จัดมาไว้ที่ตรงหน้านี้ หมอนให้มัดติดคอไว้ แล้วเส้อมัดติดหลังไว้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่นอนหมอนมุ้ง เอามากองพันตัวอย่าให้เห็น ให้เห็นตั้งแต่ปากกับอาหารใส่กันเว็บ ๆ เท่านั้นนะ จะให้เราสอนอย่างนั้นเราสอนไม่ได้เข้าใจไหมละ มีแต่ฟาดมันเลย เสื่อฟาดลงทะเลหมอนฟาดลงทวีปยุโรปนู่น ให้มันตั้งแต่ความเพียร กินก็มีความเพียร นิ่งก็มีความเพียร สติอยู่กับตัวจ้อ นี้เรียกนักปฏิบัติ

จำให้ตื่นะเรานำมาสอนนี้ เราปฏิบัติอย่างนี้หมดแล้ว ถึงว่ามันเป็นทุกข์แสนสาหัสเราก็ได้บอกแล้ว ในชีวิตของเราไม่มีอันใดที่จะหนักมากกว่าชีวิตของพระที่ฆ่ากิเลส รักษาศีล รักษารธรรมตั้งแต่วันบวชมาก็ถือว่าเป็นทุกข์อันหนึ่ง ไม่ได้หนักนะ ไม่ได้เป็นอารมณ์ ศีลเราก็รักษาตัวของเราแล้วแบกหามอะไร ก็รักษาอยู่ ที่นี้สมาธิปัญญาเราไม่เคยทำไม่ได้เรื่อง เวลาก้าวขึ้นสู่เวที นี้ละที่สมาธิปัญญาเราจะเอาให้ได้ สมาธิสมบัติ ปัญญาสมบัติ วิมุตติสมบัติ นิพพานสมบัติ เราจะเอาให้ได้จากความเพียรของเรา นี้ละเวลามันก้าวเข้านี้ถึงขั้นมันจะตายเอาตาย ไม่เคยสลบก็ตามมันถึงขั้นจะตายเอาตาย นั้นเห็นไหมเราทำ ทำมาอย่างนั้นเด็ดขาดทุกอย่าง การมาสอนหมู่สอนเพื่อนถึงแม้จะเป็นแกงหม้อใหญ่ก็ตาม ลวดลายแห่งความเด็ดยังมีอยู่ในนั้นแหละ ถึงจะแกงหม้อใหญ่ก็มี แต่ถ้าเอาเราแล้วหมดตัวเลย ฟาดมันขาดสะบั้น ๆ ไปเลย นี้เราทำอย่างนี้

เมื่อมาปฏิบัติอย่างนี้แล้วมรรคผลนิพพานจะไม่มีได้ยังไง พระพุทธเจ้าก็เอาถึงขั้นสลบ มรรคผลนิพพานเป็นยังไงพระพุทธเจ้า ใครครอง พระพุทธเจ้าเป็นพระองค์แรกใช้ไหม กิเลสขาดสะบั้นลงไปตรัสรู้ในคืนเดือน ๖ เพ็ญ เพราะอำนาจแห่งความเด็ดเดี่ยวของความเพียร ไม่ใช่อำนาจความอ่อนแอต่อแท้เหลวไหลอะไรนะ เรายึดมาปฏิบัติชี่ นี้ก็นำมาปฏิบัติ มรรคผลนิพพานสด ๆ ร้อน อยู่ตลอดเวลา เหมือนกับแปลนบ้านของเราสด ๆ ร้อน ๆ ที่จะเป็นบ้านเป็นเรือน จากผู้ที้นำไปปลูกไปสร้างขึ้นมาอยู่ตลอดเวลา นะ ไม่ได้ครีได้ล้ำสมัยนะแปลนบ้านแปลนเรือน เอา ลากออกมา เราจะเอาขนาดไหน ๆ ปลูกขึ้นไปตามนั้นจะเป็นผลขึ้นมาสด ๆ ร้อน ๆ นั้นแหละ

อันนี้มรรคผลนิพพานแสดงไว้พระไตรปิฎก นั้นแหละคือแปลนแห่งอรรถแห่งธรรม แปลนแห่งมรรคผลนิพพาน นำมาปฏิบัติแล้วผลจะปรากฏขึ้นที่ตัวของเรา ๆ สมาธิไม่เคยเห็นก็เถอะ เมื่อแถวธรรมคือแปลนของธรรมบอกไว้แล้ว ให้ก้าวตามนั้นจะไปเจอตามนั้น พระพุทธเจ้านิพพานแล้วไม่สำคัญ ขอให้ดูแปลนให้ดีจับแปลนให้ดี นี้ละสวากขาตธรรม ที่ว่า ตุก่อนอานนทฺ์ ที่แรกก็ขูพระอานนทฺ์เสียก่อน พระอานนทฺ์อยากจะให้พระองค์ทรงพระชนมายุอยู่เป็นเวลานาน ๆ ท่านก็ขูเอาบ้าง อานนทฺ์มาอยู่อะไรกับ

เราอีก มาหวังอะไรกับเรา ท่านว่าอย่างนั้น อะไร ๆ เราก็สอนไว้หมดแล้วเธอมาหวังอะไรกับเราอีก ก็คือว่าสอนไว้เป็นอรรถเป็นธรรม เรียกว่าเป็นแบบแปลนแผนผังอย่างเต็มภูมิแล้วความหมายว่าอย่างนั้น ก็ยังเหลือแต่การปลูกสร้าง เอาใครจะสร้างก็สร้าง มีเท่านั้นเอง แล้วพระอานนท์ก็มาขอให้อยู่นาน ๆ อีก ให้เจ้าของแปลนอยู่นาน ๆ พุดง่าย ๆ แปลนเต็มห้องเต็มหับแล้วก็ขอให้อยู่นาน ๆ อีก มาหวังอะไรกับเราอีกอานนท์

จากนั้นแล้วท่านก็ปลอมโยน อานนท์ พระธรรมและพระวินัยนั้นแล ที่เราตถาคตได้แสดงไว้เรียบร้อยแล้วนี้ นี้แลที่จะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว นั้นฟังซิ คือธรรมวินัยนี้แลคือศาสดาองค์เอกสอนไว้แล้ว เหมือนแปลนนี้แล เจ้าของตายก็ตายไปเถอะแปลนยังอยู่ เอาสร้างตามแปลนนี้จะตรงแนวไปเลย อันนี้ตถาคตล่วงไปแล้วก็ตาม ธรรมวินัยที่สอนเป็นองค์แทนศาสดายังสมบูรณ์แบบเอาปฏิบัติตามนี้ ความหมายว่าอย่างนั้น ที่แรกท่านก็บอกว่า พระธรรมวินัยนี้แลจะเป็นศาสดาของพวกเธอทั้งหลายแทนเราตถาคต เมื่อเราตายไปแล้ว นี้ชั้นหนึ่ง ชั้นสุดท้ายก็ว่า อานนท์ เมื่อมีผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมวินัยคือสวากขาตธรรมที่เราตรัสไว้ชอบแล้วนี้ ยังมีผู้ปฏิบัติตามอยู่ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะ อานนท์ นี้คำสุดท้าย บอกถึงชั้นอรหันต์เลย

เมื่อมีผู้ปฏิบัติตามสวากขาตธรรมที่เราตรัสไว้ชอบแล้วนี้มีอยู่ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะ อานนท์ ฟังจำคำนี้ให้ดี สด ๆ ร้อน ๆ ตลอดมาและจะตลอดไป ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติอยู่ ถ้าไม่มีผู้ปฏิบัติ แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่เกิดความหมายอะไร เหมือนแปลนบ้านแปลนเรือน เจ้าของผู้ทำแปลนยังมีชีวิตอยู่ก็ไม่มี ความหมาย ถ้าไม่มีใครนำมาปลูกสร้าง ให้จำให้ดี เวลานี้ศาสนาย่นเข้า ๆ นะ พวกเราที่เหลือพวกทำลายศาสนา พระณเรเป็นเบอร์หนึ่ง พระณเรจะเป็นใครนับแต่หลวงตาบัวไปตลอด

หลวงตาบัวก็นำธรรมพระพุทธเจ้ามาสอน ไม่ได้ถือว่าตวิเศษวิโสกว่าเพื่อนกว่าฝูงพระณเรทั้งหลายแต่อย่างใดนะ เราเอาธรรมมาสอน ในหน้าที่ของเราที่สอนก็ต้องทำหน้าที่การสอนด้วยธรรมของพระพุทธเจ้า เป็นยังไงก็ต้องบอกตามเรื่อง เราเราก็ทำตามที่ดีก็บอกว่าดีอยู่ตลอด ควรยกธรรมยกขึ้นมาสอนเราที่พวกเรา ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ นะ อยู่แหละ ๆ แหละ ๆ แล้วคอยไปตำหนิติโทษแก่มรรคผลนิพพาน ใ้อัฏฐิเลส ตัณหามั่นเป็นไฟเผาไหม้หัวใจเราอยู่ ไม่ตำหนิมันบ้างมีอย่างเหรอ ต้องตำหนิมันแก้ไขมันซิ ถ้าต้องการอยากครองมรรคผลนิพพาน ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ เอาละวันนี้พุดเท่านี้

โรงพยาบาลแวงใหญ่มาครับ

โรงพยาบาลแวงใหญ่เราก็ช่วย แวงน้อยเราก็ช่วย ที่ไหนรถ ๒ คัน (แวงน้อยเจ้าคะ) คือคันหนึ่งหมอมือมาแล้วไปเกิดอุบัติเหตุ เราก็เห็นใจ เพราะเราสืบทราบอยู่ตลอดนี้ นะ หมอไปธุระด่วนที่จังหวัดขอนแก่น วิ่งไปแล้วมีมอเตอร์ไซค์คันหนึ่งวิ่งไปข้างหน้า มันไปตกหลุมยังงไม่รู้นะ ตกลงรถคว่ำขวางหน้ารถ คนขับรถหลบก็เลยตกลงนั้นตาย มอเตอร์ไซค์ตายหรือไม่ตายไม่รู้เราไม่ได้ถาม แต่มันเห็นเหตุการณ์ที่มันสมควรอย่างยิ่ง ที่เราจะช่วยโดยด่วน พอทราบว่ามีหมอตายเรารู้สึกสลดสังเวชนะ หมอนี้หายากนะ หมอ เป็นบุคคลที่หายาก นี่ได้ทราบว่ามีหมอตาย เราก็เลยสั่งทันทีเลย รถคันนี้ให้เอาไปซ่อม รถไม่ได้ชนมอเตอร์ไซค์นะ มันหลีกไปชนต้นไม้ต่างหากหรือเสาไฟอะไรก็ไม่รู้นะเรื่อง มัน หมอเลยตาย เราก็เลยบอกให้เอารถคันนี้ไปซ่อม เสร็จเรียบร้อยแล้วเราเป็นคนจ่ายเงินเอง แล้วให้เอาเข้าโรงพยาบาล และจะส่งรถใหม่มาให้ทันที ก็สั่งมาให้เลย มาแทน นี้ละถึงว่าแวงน้อยได้รถ ๒ คัน

(แวงใหญ่ขอยุณิตทำฟันครับ) มาอีกแล้วนี่แวงใหญ่เธอ ยูนิตมันเป็นยังไงพวก นี้ ต่อยมันออกหมดเสีย นี่มันลำบากเหลือเกินนะ ใครมามีแต่ยูนิตทำฟัน ๆ ถ้าต่อยฟัน นี้ออกแล้วจะไม่ได้ทำฟันอีก เราก็จะสบายเข้าใจไหม มันอะไรกันพวกนี้ โห กำลังหนัก นะเดี๋ยวนี้หลวงพ่อกันมากนะ เวลานี้ตึกกำลังขึ้น ๒ หลัง ๆ หนึ่ง ๓๐ เตี้ย อีกหลัง หนึ่ง ๑๐ ห้องยาวเหยียด นี่กำลังเริ่มขึ้นแล้ว และเครื่องมือแพทย์ก็ติดกัน ๓ โรงที่เรา ไป ๓ วันให้ทุกโรง ให้ที่เขาทำอะไรให้เลย ๆ สมกับเหตุผลที่เราตั้งหน้าตั้งตาไปดูโรงพยาบาลนี้ทั้ง ๓ โรงนะ คือไปดูแล้วขาดเหลืออะไร ๆ เขาบอกเรามาเราจด ๆ เอาหมด เลย เพราะตั้งหน้าจะไปช่วย ไม่มีอดเอื่อนนะ ถึง ๓ โรง ทำอุเทนก็ไปให้ตึกหลังหนึ่ง พร้อมกับเครื่องมือแพทย์ที่จำนวนมากกว่าเพื่อนนะ ให้มา ๓ วันติด ๆ กัน นี่ก็มาอะไร อีก มันก็มีอันเดียวเท่านั้น ให้ไปต่อยเขี้ยวออกเสีย แล้วจะไม่ต้องยุ่งกับยูนิต เข้าใจไหม

แวงใหญ่หรือแวงน้อยที่เราสร้างตึกให้ นะ (แวงน้อยครับ แวงใหญ่ได้ คอมพิวเตอร์ครับ) เออ เอาให้ยูนิตทำฟัน ส่งไปให้หมอเขาจะติดต่อเอง เวลานี้มีแต่ หมอเป็นคนสั่งเองเราสะดวก คือไม่ต้องยุ่งเหยิงวุ่นวายกับโรงพยาบาลศูนย์ แต่ก่อนตั้ง กรรมการของมามาก เวลานี้ตัดออกให้หมอทางนี้จัดการไปเลย

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๔ สิงหาคม ๔๔ ทองคำได้ ๑ กิโล ๒๐ บาท ๕๒ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒,๒๘๔ ดอลลาร์ ทองคำเราหลังไหลเข้ามาเรื่อย ๆ นะ ทองคำแต่นี้ ต่อไปเราต้องหนุนเรื่อย ๆ พี่น้องชาวไทยเราเวลานี้เราพร้อมแล้วนะ ให้รู้กันพร้อมทั้ง ชาตินี้เราก็ให้รู้ ชาตินี้ชัดซึ้งก็รู้กันมาแล้วเป็นยังไง ชาตินี้ชัดซึ้งเป็นผลดีอะไรบ้าง หายใจ ไม่ได้เต็มปอดด้วยกันคนทั้งประเทศ เพราะชาติชัดซึ้งนั้นเป็นอะไร ที่นี้เวลานี้ชาติ สะดวกเรียบร้อยแล้ว ผู้นำเราก็สมบูรณ์แบบ ไม่มีอะไรมาเกาะแข่งเกาะขา ทางศาสนา

ดำเนินมาอยู่แล้วนี้พร้อมกันแล้ว ให้ต่างคนต่างทะนุบำรุงรักษาทั้งหน้าที่การงานทั้งผู้ที่เป็นนายก และทั้งพวกที่เราทั้งหลายจะหนุนสมบัติเงินทองข้าวของ เข้าสู่ชาติไทยของเรา ด้วยความเต็มเม็ดเต็มหน่วยด้วยกันทุกคนนะ วันนี้เดือนเพียงเท่านั้นละ ปัญหาอันใหญ่หลวงที่ชั่วตานี้คับหัวอกไปนั้น ก็รู้สึกว้าโล่งไปหมดเลยเวลานี้ ก็มีแต่หน้าที่ที่จะเชิญชวนพี่น้องทั้งหลายนั้นอ้อมชาติไทยของเราขึ้นกับผู้นำทางชาติ ทั้ง ๒ มือ มือซ้ายมือขวาหนุนกันเข้าไปเท่านั้นเอง อายนอนใจนะ

นี่กำลังพิจารณาปรึกษาหารือไปกับทางธนาคารชาติ ให้ทางธนาคารติดต่อไปหาท่านนายกเรา คือเห็นสมควรอะไร ที่นายกเราท่านจะมาที่ธนาคารชาติหรือท่านจะไม่มา ด้วยเหตุผลกลไอะไร ก็ให้ทางธนาคารชาติเรียนกับท่านเรียบร้อย ทางนี้คอยแต่ฟัง คือเราจะไม่ให้ขัดเรื่องงานอันใหญ่หลวงของท่าน เวลาท่านจะมาก็ต้องทางนี้ว่าง ทางส่วนใหญ่อันหลายว่างแล้วก็ถือว่ามาได้ เรียกว่าอันนี้ก็ใหญ่ขึ้น ทางนี้ใหญ่กว่าทางนี้ปล่อยให้เลย คือไม่ให้ขัด ท่านนายกนั้นทำงานทั่วประเทศไทย งานเหล่านี้ก็เป็นงานที่ตายตัวแล้ว เปิดช่องให้โล่งไปแล้วเข้าเมื่อไรก็ได้นะ ที่ท่านมานี้ก็เพื่อเป็นเกียรติแก่พี่น้องชาวไทยเรา เป็นอย่างมากทีเดียว เราไม่ได้ทำอะไรให้ท่านเสียหายของท่าน เราเปิดทางไว้หมดแล้วนะ ส่งไปทางผู้ว่าการธนาคารชาติให้เรียนท่านเอง พิจารณาท่านเห็นสมควรที่จะมาได้เมื่อไรยังงี้ให้เป็นอรรถาศัยของท่านเอง เราบอกลักษณะนั้นนะ นี่ส่งไปเรียบร้อยแล้วก็คอยฟังเท่านั้นเอง

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันทต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd